

øvrigt Land. Det er det, som ligger bagved foruden Erstatningen til Arvingerne. Den ærede Minister vil have et andet Fundament end det ligefrem tvingende juridiske, ifølge hvilket man kunde sige, at det er en Pligt for Staten. Men jeg siger, at det var allerede kommet frem ved forrige Behandling, at her ikke var Tale om Andet end at opfordre Rigsdagen til, ligesom den er billig ligeoverfor gedigne danske Borgere, de, som ere danske i alle Retninger, saa ogsaa at have en Billighedsfølelse overfor Borgere, som ved nogle dem aldeles utilregnelige Omstændigheder ere bragte i den Stilling, som disse Arvinger ere. Her er ikke Tale om en juridisk Ret i almindelig Forstand eller den ordrette Anvendelse af Skiftelovens § 92; det, der er Tale om, og som allerede forelaa ved forrige Behandling, er ikke Andet end en simpel Analogi. Jeg forstaaer ikke den ærede Ministers Standpunkt, thi der var ikke fordret Andet, end paa Basis af Billighed at være med til at stille et Forslag, og at der ikke skulde være Tale om Billighed i dette Forhold, forstaaer jeg ikke. Det er min fuldstændige Overbevisning, at vil den ærede Minister ikke tiltræde denne Anstuelse, saa vil der findes Medlemmer her i Salen, der ville vide at faae dette Spørgsmaal stillet op om det rene gedigne Billighedskrav, hvad enten det nu sker ved en Undersøgelse her i Thinget af Sagen eller ved et Forslag paa Finansloven. Dette er ikke nogen Trusel imod den ærede Minister, men det er en Anbefaling til de ærede Medlemmers Opmodighed ligeoverfor private Folk, som ved Skjæbnens Tilstiftelse ere stillede i det løstlige Forhold, som denne D er bleven det i dette Tilfælde. Jeg nærer ikke et eneste Døvel om, at det vil blive det endelige Resultat. Den ærede Minister maa ikke tro, at jeg skulde være saa naiv at tro, at jeg kunde fremdrage denne Sag her i Salen uden at vække modstridende Følelser hos Ministeren og hos mange Medlemmer. Det kunde jeg begribe iforveien. Men jeg anser det for min Pligt at blive ved at holde paa denne Sag. Det er ikke nogen Opposition imod Ministeriet eller imod Højesteret, og det er ikke nogen Opposition imod den høire Side af Salen, tværtimod; men det er en ligefrem flæsvigt Nødvendighedsbetragtning for mig og min Valgkreds. Den ærede Minister kom med den samme Indvending idag som sidst, da jeg paastod, at Højesteretsdommens Paafjendelse af den civile Side af Sagen afgjør ikke den kriminelle Side, og jeg tillader mig fremdeles at fastholde dette overfor den ærede Minister, om end han er en større Autoritet end jeg. Jeg skal tillade mig at anføre det samme Exempel som sidst, og som dengang ingen Modsigelse fandt, nemlig at en Mand kan faae sin Brandersstatning udbetalt, faae Erstatningen ved en Højesteretsdom, og dog blive dømt bagefter for at have stiftet Ild paa. Det er givet, og jeg ser

ikke Forskjellen mellem dette og nærværende Sag, og da jeg sidst spurgte: hvor er Forskjellen, var der ingen Jurist, som kunde drage den frem. Jeg spørger, hvad er der i Veien for at vinde Brandersstatning ved Højesteret og bagefter blive dømt, idet det da er blevet oplyst, at man selv har stiftet Ild paa? Kan det Tilfælde ikke tænkes, at Kjendsgjerninger, som ikke have foreligget for Højesteret, kunne komme frem senere? Det er mig umuligt at indse, at dette ikke kan være Tilfældet; men jeg maa vel opgve Haabet om at overbevise den ærede Minister. Dette kan jeg, som sagt, ikke indse; men derimod kan jeg tilfulde indse det høist Ubehagelige ved Sagen baade for Ministeren og alle dem, som mene, at en kritiserende Omtale af Højesteret eller andre Autoriteter er strafværdig. Jeg paastaar imidlertid, at jeg ikke har villet krænke Nogen. Jeg er nødt til at omtale denne Sag, ellers var jeg en ussel Repræsentant for min Kreds, og jeg antager, at ethvert Medlem, der havde staaet paa min Plads, vilde have gjort det Samme. At den høitærede Minister og de ærede Herrer bagved føle sig ubehagelig berørte, kan jeg ikke gjøre Noget for. Sessionen er saa langt fremrykket, at det naturligvis vilde være haabløst at tænke paa at sætte noget Praktisk op nu; men jeg siger, at, saasnart Rigsdagen samles igjen, tager jeg fat; jeg har mit Forslag liggende færdigt. Jeg vil foreslaa Thinget at tage denne Sag under ny Overvejelse. Det kan naturligvis ikke ske i denne Samling, og jeg vil derfor, som sagt, vente til næste Samlings Begyndelse; men da agter jeg selv at komme frem med denne Sag, som jeg saa haaber, skal finde Støtte. Hermed skal jeg foreløbig slutte.

Bille: Det ærede Medlem fra Værp begyndte sine Bemærkninger med at erindre om, at det var en Sjenganger, som han her fremdrog. Det forholder sig rigtig; denne Sag har været bragt ind for Rigsdagen først i Form af et Andragende, dernæst i Form af et Forslag paa Finansloven og foreligger nu i Skikkelse af en Forespørgsel. Det ærede Medlem har saaledes ikke mindre end 3 Gange haft Leilighed til at give Thinget en Fremstilling af de faktiske Forhold i den Sag, hvormed han beskæftiger sig, men jeg vil dristig spørge, om der er et eneste Medlem af Thinget, der ved en af disse Fremstillinger eller ved dem alle 3 tilsammen er bleven sat i nogen virkelig Kundskab om det faktiske Indhold og Beskaffenhed af denne Sag. So hyppigere det ærede Medlem har talt derom, jo længere han har talt derom, desto mere haabløst forvirret er hele hans faktiske Fremstilling af Sagen bleven, og Ingen har været istand til af den Fremstilling, han har givet, at danne sig nogen virkelig Mening om enten, hvorvidt den ergangne Højesteretsdom er rigtig eller urigtig, eller om der i denne Sag er